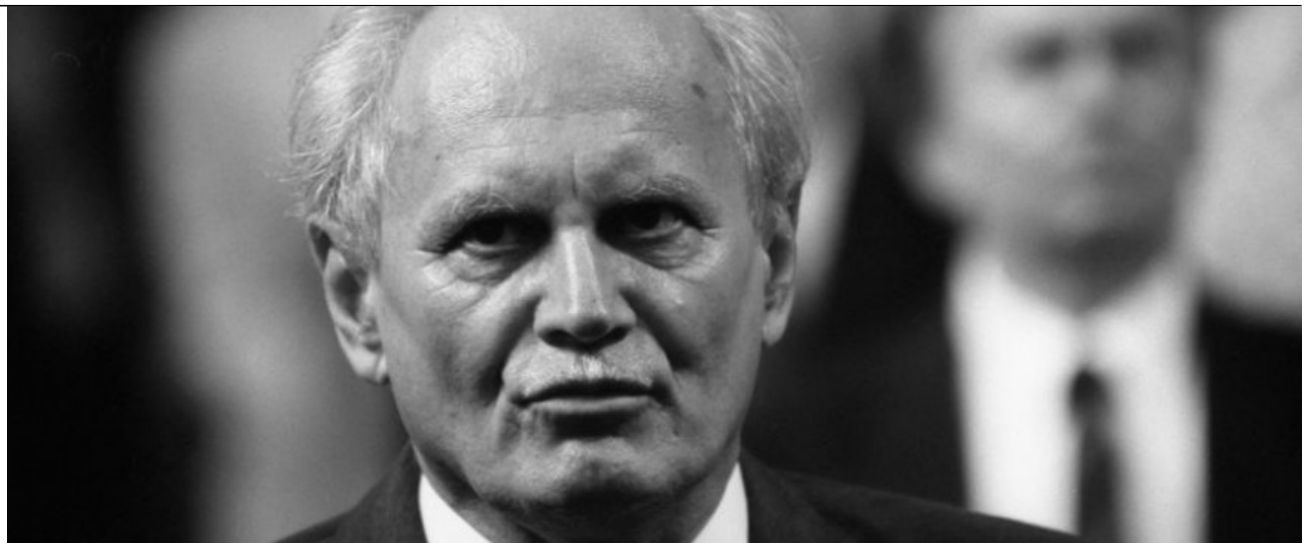

Egy sokatmondó „beszéd”

2022 október 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az ország „Árpi bácsiját”, „nagypapáját” kifütyülte, lep@tkányozta a megemlékez? tömeg.

Göncz Árpád nem az ország Árpi bácsija, nagypapája volt, legföljebb a baloldalé. Amikor a Horn-kormány került hatalomra, azonmód leállt az akadékoskodással.

A rendszerváltás utáni ötvenhatos megemlékezések között nem csak a 2006-os gyurcsányi vérfürd? számít rendhagyónak – Göncz Árpád 1992-es Kossuth téri „beszédét” is idesorolhatjuk. Elemezni sajnos nem áll módunkban, merthogy a szónoklat – elmaradt. Az államf? annyit nem mondott, hogy mukk.

Amikor a m?sorvezet? felkonferálta a köztársasági elnököt, az Országház el?tti tömeg fergeteges füttykoncerttel és „Patkány! Patkány!” bekiáltásokkal válaszolt. Még akkor sem csendesedett el, amikor Göncz Árpád a mikrofonhoz lépett.

Talán tíz másodpercig állt a tömeggel szemközt, majd sarkon fordult és feldúltan távozott.

Az ország „Árpi bácsiját”, „nagypapáját” kifütyülte, lepatkányozta a megemlékez? tömeg.

Az Esti Egyenleg – az SZDSZ ellenzéki híradója – úgy tálalta a történteket, hogy szervezett szkinhedcsoportok, neonáci tüntet?k akadályozták meg az államf? ünnepi felszólalását. A tudósítást „szerkeszt?” Bánó András buzgalmában odáig ment, hogy „részleteket” is bevágott a fütyül?, kiabáló b?rfej?ekr?l. Mint hamarosan kiderült, nemes egyszer?séggel meghamisította az eredeti anyagot.

Arról nem esett szó, hogy Göncz Árpád ismer?i, egykori ötvenhatos rabtársai patkányoztak.

Ha volt igazán megosztó személyisége a rendszerváltás els? évtizedének, az éppen ez a ruganyos lépt?, joviálisan mosolygó-sompolygó ember volt. Hogy felette állt volna a hétköznapi politikai csatározásoknak? Na ne vicceljünk! K?kemény pártkatona volt, az ellenzéki SZDSZ zsoldosa, akinek igazából egyetlen feladatot szántak: minden erejével tegyen keresztbe a regnáló nemzeti kormánynak.

Az azóta megboldogult, de akkor még igen harsány Népszabadság ezt így magyarázta: „Kezd? demokráciában, ahol a jogrendszer még csonka, különösen fontos, hogy a hatalom korlátozásáról olyan személyiségek gondoskodjanak, akiknek ehhez megvan a demokratikus érzékük, tekintélyük, népszer?ségük.”

Szó se róla, Árpi bácsi tényleg korlátozója volt a hatalomnak. Pontosabban kerékköt?je, aki rendre megtagadta Antall József kormányf? felterjesztett kinevezéseinek aláírását, akárcsak az Országgy?lés által megszavazott legfontosabb törvényekét. Köztársasági elnökként azzal indított, hogy 1990-ben, az SZDSZ szervezte taxisblokád idején – miközben a miniszterelnök súlyos betegen kórházban feküdt – az országot lebénító fuvarosok mellé állt. (Ráadásul akciójuk végén általános közkegyelemben részesítette a törvénysért? gyülekezetet.)

De a legeslegemlékezetesebb cselekedete az volt, hogy kés?bbi utódjával, Sólyom László alkotmánybíróval összekacsintva elkaszálta a kommunizmus legf?bb gazembereinek számonkérésér?l szóló Zétényi–Takács-féle törvényjavaslatot.

Tovább is van, mondjam még?

Kis színes. Mókás jelenet volt, amikor egy ízben a pufajkás Horn Gyula azzal „védte meg” a parlamentben Göncz Árpádot Antall József kormányától, hogy kijelentette: 1956 h?sei valójában az ellenzék padsoraiban ülnek, a szocialisták el?dei pedig a 301-es parcellában nyugszanak.

Nem, Göncz Árpád nem az ország Árpi bácsija, nagypapája volt, legföljebb a baloldalé. Jól mutatta ezt, hogy 1994-ben, amikor a Horn-kormány került hatalomra, azonmód leállt az akadékoskodással.

Mindent aláírt, amit elébe tettek, még a botrányos Bokros-csomagot is. S?t, az 1998-as választási kampány idején a „pártok fölött álló” Árpi bácsi már egyenesen azt magyarázta, hogy az MSZP–SZDSZ-koalíciónak nincs alternatívája, rájuk húzzuk be az ikszet. Mandátuma lejárta után, Erdély elcsatolásának „ünnepén” pedig a „hiteles” Árpi bácsi is ott koccintott önfeledten a budapesti Kempinskiben Adrian Nastase román kormányf?vel és a pufajkást váltó Medgyessy Péter ügynök-miniszterelnökkel.

Az kétségtelen, hogy huncut mosolya volt a „nemzet nagypapájára” sminkelt Árpi bácsinak. Bár 2000-ben, amikor az els? Orbán-kormány idején leköszönt, talán már nem volt ?szinte a mosolya.

Borítókép: Göncz Árpád (Forrás: Fortepan)

Pilhál György - www.magyarnemzet.hu

Ajánló